

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv
Amstelplein 34
1096 BC Amsterdam

© 2026 Arco Gnocchi

© 2026 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam

Eerste druk augustus 2026

Ontwerp omslag: Barry Pirovano en Paul Pollmann

Auteursfoto: Niels Blekemolen

Opmaak: Elgraphic

Fotoverantwoording: 1) Sportgeschiedenis 2) Soenar Chamid Sportfotografie via ANP 3.1) Herman Pieterse via ANP 3.2) René Bouwman/Hollandse Hoogte via ANP 3.3) Soenar Chamid Sportfotografie via ANP 4) Olaf Kraak via ANP 5) Leo Vogelzang via ANP 6) Olaf Kraak via ANP 7) Leo Vogelzang/Hollandse Hoogte via ANP 8) Herman Pieterse via ANP 9) Jeroen Jumelet via ANP 10) Christian Liewig/Contributor via Getty Images 11) Dutchphoto/Hollandse Hoogte via ANP 12) Paul van Riel/Hollandse Hoogte via ANP 13) Cor Mulder via ANP 14) Harold Versteeg/Hollandse Hoogte via ANP 15) Pepijn Leupen/RBP via ANP 16) Peter Lous/EYE4images/NurPhoto via Getty Images

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

ISBN 978 90 0040525 1

ISBN 978 90 0040526 8 (e-book)

ISBN 978 90 0040667 8 (luisterboek)

NUR 491

www.spectrumboeken.nl

Voor Jasper en zijn gezin: Martine, Julietta, Faye en Charlie.

Al 25 jaar samen naar Ajax en naar concerten in de Johan
Cruijff ArenA, op naar de volgende 25!

INHOUD

<i>Inleiding</i>	11
<i>De Dag der Dagen</i>	13
1. De olympische droom	17
2. De megalomane ambities	21
3. De zee	28
4. De stoeve start: een teleurstellingen-top 10	34
5. De eerste goal	45
6. De verguisde grasmat des doods	48
7. De droomfinale	53
8. De droomfinale deel 2: de verstekeling	62
9. De quarterback: van vakkenvuller in de supermarkt tot vedette in de Super Bowl	65
10. De mascottewissel	71
11. De moeder aller gemiste kansen	76
12. De eerste keer Sensation	82
13. De sfeer: hoe VAK410 alles veranderde	86
14. De koninklijke gasten	93
15. De 'wat als'	96
16. De gevallen gladiator: knokken in de ArenA	102
17. De uitvaart	107
18. De rematch van Robbie Williams	113
19. De hooghoudende Argentijn	116

20. De terugkeer van de letters	123
21. De slagboom	127
22. De kannibaal	133
23. De gedurfde dakconstructie	140
24. De slotgracht van Fort ArenA	145
25. De (nieuwe) naam	151
26. De Entradas	156
27. De Langezijderenner	160
28. De best bezochte vrouwenvoetbalwedstrijd ooit	164
29. De oudste fan	168
30. De Toekomst	172
 <i>Lijstjes</i>	 177
<i>Dankwoord</i>	205
<i>Nawoord</i>	207

INLEIDING

‘Niemand houdt toch echt van de ArenA?’ Een vriend kijkt me fronsend aan als ik vertel waar mijn nieuwe boek over gaat. Het klopt dat er door voetbalromantici met de ArenA aanzienlijk minder wordt gedweept dan met andere stadions, maar na 30 jaar heeft wel zo’n beetje iedereen een mooie herinnering aan ons stadion. Sterker nog: een paar van de mooiste momenten van mijn leven waren in de ArenA, al werd m’n voetbalhart er ook in duizend stukken gebroken. Dan hoor je natuurlijk te zeggen dat deze momenten niet in dezelfde categorie vallen als de geboorte van je kinderen en je huwelijksdag, dat je je echte leven hebt en je voetballeven. Maar ook als ik dat echte leven meetel, zijn er meerdere ArenA-momenten die makkelijk de top 10 van mijn leven halen. Ik realiseer me dat er vast ook mensen zijn die de betonnen kolos in de Bijlmer iets minder intens hebben beleefd, maar eerlijk is eerlijk: veel mensen hebben er een geweldig concert of een legendarische wedstrijd meegemaakt.

Al 30 jaar lang ga ik om de week naar de ArenA. Dat doe ik nog steeds met een paar van de middelbareschoolvrienden met wie ik ook naar die allereerste wedstrijd ging, in augustus 1996. En ik ga ook nog steeds samen met mijn neef, met wie ik twee dagen na de grote opening op de scooter stapte om naar het TMF-feest in de ArenA te gaan. We kregen ‘een bandje’ en mochten komen feesten tussen de vips op het veld, met liveoptredens van de Party Animals, Charly Lownoise & Mental Theo en 2 Brothers on the 4th Floor.

Op de tribunes werden nieuwe vriendschappen gesloten, spelers en trainers kwamen en gingen, Ajax pakte er schalen en beleefde er schandalen. En dat allemaal in de ArenA die, godzijdank, steeds mooier en steeds echter werd. Dit boek vertelt 30 verhalen die gaan over een snel veranderende wereld, over miljoenen, over beton, over dromen, over goals en over een doodskist op de middenstip. Er is echt belachelijk veel gebeurd in de ArenA in die 30 jaar!

Om eerlijk te zijn zou dit boek eigenlijk over iets heel anders gaan: het tweede seizoen van Ajax onder de Italiaanse succestrainer Francesco Farioli. Mijn eerste boek, *Ajax in 125 verhalen*, was net uitgekomen en zowel met de verkoop van het boek als met Ajax zelf ging het uitstekend. Allebei in euforiestemming gingen mijn uitgever Bart en ik snel om de tafel, en na elkaar eerst een half uur gefeliciteerd te hebben met hoe geweldig het ging met onze club, waren we er snel uit: volgend seizoen ging vast minstens net zo spectaculair, zo niet nog beter worden, dus daar moest een boek over komen. Maar het liep op z'n zachtst gezegd allemaal anders. Ajax werd op absurde wijze geen kampioen, waarna Farioli tot mijn grote verdriet ook nog eens vertrok. Daarna heb ik geprobeerd alsnog een boek over het seizoen 2025/26 te schrijven, maar om dat grappig te kunnen maken moet je Marcel van Roosmalen zijn.

Terwijl ik me druk maakte over één mislukt seizoen, kwam het besef dat Ajax in 2026 alweer 30 jaar in de ArenA speelt. En onvermijdelijk dacht ik eraan hoe ontzettend veel er in die tijd gebeurd is. 30 jaar. In die tijd is de wereld veranderd, Ajax veranderd, Amsterdam veranderd en de ArenA zelf veranderd – van een kille betonbak in een onmiskenbaar thuis. Ik wilde dat niet zomaar voorbij laten gaan. Dus werd het geen boek over één seizoen, maar over 30 jaar aan hoogte- en dieptepunten. Toen de ArenA 25 werd zaten we nog in het coronatijdperk en was het jubileum relatief geruisloos voorbijgegaan; dat moest rechtgezet worden. Tegenwoordig ben je bij 30 ook pas echt volwassen, dus is het een uitstekend moment om de balans even op te maken. Dit boek is mijn poging om die 30 jaar te vangen in 30 verhalen: van de eerste paal tot de derde ster, van het huwelijksfeest van een prinselijk paar tot een doodskist op de middenstip. Welkom in de ArenA!

DE DAG DER DAGEN

AFC Ajax – FC Twente 3-1

15 mei 2011

Van elk uur van die dag, dé dag, weet ik nog waar ik was. Welk Ajax-shirt ik (trillend van de zenuwen!) had uitgekozen om die dag naar de ArenA te dragen, op die dag der dagen. Want na zeven jaar moest het weer gaan gebeuren. Het moest, moest, móést. Maar zou het ook gaan gebeuren? We waren al zeven jaar geen kampioen geworden. Al zeven jaar lang moesten we in de ArenA, op tv of op teletekst toekijken hoe ons aller Ajax maar geen titel won. En hoe de ArenA geen nieuwe, blinkende schaal te zien kreeg.

Wat er allemaal wél gebeurde in die zeven lange jaren? Amsterdammer Theo van Gogh werd vermoord, koningin Juliana en prins Bernhard overleden, net als André Hazes, Michael Jackson, Rinus Michels en Bobby Haarms. De iPhone werd uitgevonden, er was een wereldwijde economische crisis ontstaan en ook weer voorbijgegaan, Barack Obama was president van Amerika geworden en het Nederlands elftal speelde een WK-finale. En dat gebeurde dus allemaal in een periode waarin Ajax zich geen enkele keer kampioen mocht noemen.

Wij Ajacieden zagen geweldenaars als Klaas-Jan Huntelaar en Luis Suárez komen, honderden doelpunten scoren en ook weer gaan zonder ook maar één keer een schaal gepakt te hebben. We keken toe in het uitvak, op het Leidseplein of voor de tv hoe Ajax in 2007 met een geweldig team op één doelpunt verschil de titel misliep. Hoe Ajax het seizoen ervoor, in 2010,

aan 85 punten en 106 gescoorde goals niet genoeg had om zich kampioen te mogen noemen. En al die teleurstellingen, frustratie en opgebouwde hoop kwamen nu samen in die ene wedstrijd, op die ene zondag, 15 mei 2011, 14.30 uur.

De beste voetbaldagen verlopen helemaal vanzelf: de tijd vervaagt, op eens zit je op het terras, dan weer sta je op de tribune. Er is geen gedoe met tikkies of tickets, je hebt buikpijn maar dat is van het lachen, je bent al voor de wedstrijd schor van het zingen, je hebt je gehemelte verbrand aan een bitterbal, maar het maakt allemaal niet uit, want je zit in een overwinningsroes. Deze dag kon onmogelijk in een deceptie eindigen, elkaar moed inpraten was deze keer niet nodig. Het was niet eens vertrouwen, het was een puur geloof, het zeker weten.

Met nog zes wedstrijden te gaan had Ajax zes punten achtergestaan op koploper PSV. Er was in de 87^e minuut verloren van ADO Den Haag, de titel had verder weg dan ooit geleken. Maar Ajax had de rug gerecht en daarna vijf competitiewedstrijden op rij gewonnen. En met elke overwinning, en elk puntverlies van Twente, keerde het geloof weer een beetje terug. Ajacieden keken elkaar aan, op straat, in de kroeg, op werk. Zou het dan toch, zou het dan eindelijk? Een week ervoor had Ajax nog wel de bekerfinale verloren, van datzelfde FC Twente. Ajax had toch echt 2-0 voorgestaan, maar in de 117^e minuut was het de Twente-spits Janko geweest die de winnende had gemaakt. Dat kon een keer gebeuren. 'Zij de beker, wij de schaal,' herhaalde iedereen daarop steeds, vooral tegen zichzelf.

En nu was het de matchday der matchdays. We verzamelden nog even op een terras aan de Weesperzijde, maar al snel hielden we het niet meer van de spanning en fietsten we hard naar de ArenA. Overdreven hard, als Lance Armstrong die vol epo lachend de Ventoux op fietst. Mijn hart klopte in mijn keel. Nog nooit werd het kampioenschap van de eredivisie bepaald in een rechtstreeks duel, een echte finale. Eindelijk die derde ster, dat dertigste kampioenschap. Ons geduld was op, maar ons vertrouwen niet.

Want vandaag moesten we hem winnen, er was simpelweg geen andere optie. Voor Frank de Boer, die nota bene jarig was die dag, die instapte op

een moment dat er pure wanhoop heerste en iedereen alweer berustte in weer een mislukt seizoen. Voor Miralem Sulejmani, die in zijn eerste seizoen de loodzware last voelde omdat hij de op dat moment duurste Ajax-aankoop aller tijden was, bijna door het veld van de ArenA zo de parkeer-garage eronder in was gezakt. Maar hij had dit seizoen een vaak vergeten, cruciale rol gespeeld met zijn doelpunten en assists. We moesten de alles-beslissende wedstrijd dus wel nog even winnen om kampioen te worden. Een gelijkspel zou niet genoeg zijn, maar dat was het sowieso al nooit voor een Ajacied. Uiteindelijk had je vijftien jaar vóór 15 mei 2011, en vijftien jaar erna. Deze wedstrijd zou de wedergeboorte van de ArenA betekenen, als het definitieve, buiten elke discussie staande thuis van AFC Ajax Amsterdam.

Opeens stonden we op de tribune. Op onze eigen plek, achter de goal. Op de middenstip zong Dre Hazes *Bloed, Zweet en Tranen* met alles wat hij in zich had – en we zongen allemaal mee. De spelers kwamen het veld op, het geluid dat van de tribunes opsteeg ging ver boven de 120 decibel. Er was nog niet eens afgetrapt, maar we hadden al gewonnen. Ajax ging vandaag kampioen worden, dat voelde iedereen, ontkennen was zinloos. Eindelijk was de ArenA van ons. Eindelijk waren we onoverwinnelijk. Vandaag was de dag. De mooiste dag.